

With his second seminar in two months complete, Justin throws his clothes into his bag, happy to see the back of his miserable mustyroom. Friday afternoon, time to fly back to London. Back to his daughter, and his younger brother, Al, and sister-in-law, Doris, visiting from Chicago. He departs the hotel, steps out onto the cobbled side streets of Temple Bar and into his waiting taxi.

'The airport, please.'

'Here on holidays?' the driver asks immediately.

'No.' Justin looks out the window, hoping this will end the conversation.

'Working?' The driver starts the engine.

'Yes.'

'Where do you work?'

'A college.'

'Which one?'

Justin sighs. 'Trinity.'

'You the janitor?' Those green eyes twinkle playfully at him in the mirror.

'I'm a lecturer on Art and Architecture,' he says defensively, folding his arms and flowing his floppy fringe from his eyes.

'Architecture, huh? I used to be a builder.'

Justin doesn't respond and hopes the conversation will end there.

'So where are ye off to? Off on holiday?'

'Nope.'

'What is it then?'

'I live in London.' *And my US social security number is...*

'And you work here?'

'Yep.'

'Would you not just live here?'

'Nope.'

'Why's that then?'

'Because I'm a guest lecturer here. A previous colleague of mine invited me to give a seminar once a month.'

'Ah.' The driver smiles at him in the mirror as though he'd been trying to fool him. 'So what do you do in London?' His eyes interrogate him.

I'm a serial killer who preys on inquisitive cab drivers.

'Lots of different things.' Justin sighs and caves in as the driver waits for more. 'I'm the editor of the *Art and Architectural Review*, the only truly international art and architectural publication,' he says proudly. 'I started it ten years ago and still we're unrivalled. Highest selling magazine of its kind.' *Twenty thousand subscribers, you liar.*

There's no reaction.

'I'm also a curator.'

The driver winces. 'You've to touch dead bodies?'

Justin scrunches his face in confusion. 'What? No.' Then adds unnecessarily, 'I'm also a regular panelist on a BBC art and culture show.'

Twice in five years doesn't quite constitute regular, Justin. Oh, shut up.

The driver studies Justin now, in the rearview

Két hónapon belül a második szemináriumát befejezve, boldogan, hogy megszabadul siralmas, dohos szobájától, Justin bedobálja ruháit a táskájába. Péntek délután, itt az ideje, hogy visszarepüljön Londonba. Vissza a lányához, öccséhez, Alhoz és sógornőjéhez, Dorishoz, akik Chicagóból jönnek látogatóba. Elhagyja a hotelt, kilép a Temple Bar macskaköves utcáira, és beszáll a már ott várakozó taxiba.

- A reptérre, legyen szíves!

- Itt nyaral? – kérdezi rögtön a sofőr.

- Nem – Justin kibámul az ablakon, remélve, hogy ez majd véget vet a beszélgetésnek.

- Munka? – a sofőr beindítja a motort.

- Igen.

- Hol dolgozik?

- Egy főiskolán.

- Melyiken?

Justin elsóhajt:

- A Trinityn.

- Maga a portás? – a zöld szemek játékosan rákacsintanak a tükörben.

- Előadó vagyok művészet és építészet szakon – mondja védekezőn, karját összefonja, és leomló haját kisöpri a szeméből.

- Építészet, he? Én építész voltam.

Justin nem reagál, remélve, hogy a beszélgetés itt véget ér.

- Na szó' al, hova megy? Nyaralni?

- Nem.

- Akkor mi az?

- Londonban élek. És az amerikai társadalombiztonsági azonosítóm...

- És itt dolgozik?

- Igen.

- Nem akarna egyszerűen csak itt élni?

- Nem.

- Akkor mér'?

- Mert én vendégelőadó vagyok itt. Egy régi kollégám meghívott, hogy tartsak szemináriumot havonta egyszer.

- Aha – a sofőr úgy mosolyog rá, mintha megpróbálta volna becsapni. – És mit csinál Londonban?

A szemei kérdőre vonják.

Sorozatgyilkos vagyok, aki kérdezősködő taxisofőrökre vadászik.

- Sok különböző dolgot – Justin sóhajtva beadja a derekát, ahogy a vezető még többre vár. - Én vagyok a *Művészeti és építészeti áttekintés* szerkesztője, ami az egyetlen nemzetközi és művészeti kiadvány – mondja büszkén. – Tíz éve kezdtem, és még mindig egyedülálló vagyok. A maga nemében a legkeresettebb magazin! *Húszezer előfizető, te hazug.* Semmi reakció.

- Kurátor is vagyok.

A sofőr összerezzen. - Kell holttesteket megérintenie?

Justin zavartan megrázza a fejét.

- Mi? Nem! – majd feleslegesen hozzáteszi:

- A BBC művészeti és kulturális műsorának rendszeres tagja is vagyok.

Őt évben kétfő nem tesz rendszeressé, Justin! Ó, fogd be!

A sofőr most jól megnézi Justint a visszapillantó tü-
mirror. 'You're on TV?' He narrows his eyes. 'I
don't recognise you.'

'Well, do you watch the show?'

'No.'

Well, then.

Justin rolls his eyes. He throws off his suit
jacket, opens another of his shirt buttons and lowers
the window. His hair sticks to his forehead. Still. A
few weeks have gone by and he still hasn't been to the
barber. He blows his fringe out of his eyes.

They stop at a red light and Justin looks to his
left. A hair salon.

'Hey, would you mind pulling over on the left
just for a few minutes?'

körben.

- Maga a TV-ben? – húzza össze a szemét. - Nem
ismerem fel.

- Nos, nézi a műsort?

- Nem.

Hát akkor...

Justin a szemét forgatja. Ledobja a zakóját,
kigombol még egy gombot az ingén, és leengedi az
ablakot. Haja a homlokára tapad. Még mindig. Elte-
lt egy pár hét, és ő még mindig nem volt borbélynál.
Kisöpri haját a szeméből.

Megállnak a pirosnál, Justin elnéz balra. Egy
fodrászszalon.

- Hé, le tudna húzódni balra egy pár percre?

Nyíri Anna Eszter 9.A